

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku A. S.
przy uczestnictwie Miasta P.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 29 grudnia 2015 r., sygn. akt XV Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek wnioskodawczyni o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe,

a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Przesłanka oczywistej zasadności stanowi jedynie pozorne odstępstwo od modelu publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Przesłanka ta ma swoją normatywną treść, nie chodzi, bowiem o sprawy, w których rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa materialnego lub procesowego, ale o sprawy, w których zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Taka zaś ocena ma być przy tym dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, ponieważ wadliwość orzeczenia musi być tu widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Rzeczą skarżącego było, więc wskazanie nie tylko konkretnych, naruszonych, jego zdaniem, przez sąd przepisów, ale przede wszystkim przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały w tak bezdyskusyjny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). Po analizie zaprezentowanych argumentów Sąd Najwyższy, nie dostrzega, aby w sprawie niniejszej przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w rozumieniu wyżej podanym, była spełniona.

Z uwagi na powyższe należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Oddaleniu podlegał wniosek wnioskodawczyni o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego zgłoszony w piśmie procesowym z dnia 5 lipca 2016 r. Przepisy m.in. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) wynagrodzenie dla profesjonalnego pełnomocnika przewidują tylko za sporządzenie i wniesienie skargi kasacyjnej i udział w rozprawie przed Sądem Najwyższym. Udział jednak pełnomocnika przeciwnika strony wnoszącej skargę

kasacyjną w postępowaniu kasacyjnym może wyrazić się w czynności procesowej przewidzianej w przepisach kodeksu cywilnego, to jest w złożeniu do sądu drugiej instancji odpowiedzi na skargę kasacyjną w terminie dwutygodniowym od doręczenia stronie skargi (art. 398⁷ § 1 k.p.c.). W odpowiedzi tej może być zawarty wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego. Wówczas, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, za złożenie odpowiedzi na skargę kasacyjną adwokatowi (lub radcy prawnemu) przysługuje wynagrodzenie tak jak za sporządzenie i wniesienie skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1998 r., III CKN 805/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 79). Nie stanowi jednak odpowiedzi na skargę kasacyjną pismo procesowe, wniesione po upływie terminu z art. 398⁷ § 1 k.p.c. do dokonania tej czynności. W konsekwencji, pismo takie nie wywołuje skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym (por. wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003, nr 9, poz. 120).